

MICHAEL JACKSON

AUGUST 29, 1958 - JUNE 25, 2009

„Viděl jsem věci, které jiní neviděli anebo jsem si je jen špatně vyložil. V době tryzny ve Staples Centru jsem okolo potkával stovky lidí, a ne statisíce, o kterých v tu chvíli posílala zprávy do světa CNN. A vůbec nejobtížnější pro mě bylo vyfotografovat smutek. Teprve v baru v downtownu jsem uviděl první slzy. A taky ten den poslední,“ vypráví Jan Šibík.

8. 7. Los Angeles, 11.20

„Smrt krále vzbudila potřebu se králi přiblížit. V hordách posmutnělých dvojníků se tu a tam našli takoví, kteří byli Jacksonovi téměř k nerozeznání podobní. Jako by zhmožňovali šířící se fámu, že Michael Jackson stále žije. Tenhle napodobitel tu hodinu nehybně rozjímal v tichém smutku.“

28. 6. Hollywood Boulevard, 4.30

„Další nutkavou potřebou lidí jakkoli zasažených smrtí Michaela Jacksona bylo zvětňování. Fotožralovali všechno a s tím vším i sebe. Hlavním tahákem těch dnů se stala hvězda z Chodníku slávy na Hollywood Boulevardu. Tohle je možná miliontý záběr slavného symbolu.“

30. 6. Hollywood Boulevard, 20.30

„Od okamžiku, kdy vyšlo najevo, že rozloučení se skutečně odehraje na stadiónu Staples Centre, začali se kolem trousit fanoušci. Skoro každý z nich něco držel v rukou. Jako by měli potřebu nosit s sebou svůj idol v jakékoli formě spodobnění.“

6. 7. Před Staples Centrem, 10.30

„Lidi, kteří se nedostali do smuteční arény a truchlili kolem, bylo jako šafránu. Ve skutečnosti stovky, i když světová média hovořila o dvou set padesáti tisících. Mimochodem, zásahy policistů si v ničem nezapadly s razancí, které jsme u nás kdysi přivykli.“

8. 7. Okolí Staples Centre, 11:10

„Na tuhle tabuli začali psát lidé
vzkazy do záhrobí. Každý z nich
měl potřebu napsat Michaelovi
něco osobního a zřejmě
i původního, což se ve finále
nepodařilo. Když jsem se těmi
vzkazy probíral, zjistil jsem, že
nejčastěji se dokola opakoval ten
o tom, že nikdy nezapomenou
a už vždycky ho budou milovat.“

7. 7. Před Staples Centrem, 12.40

Planetární pohřeb a kuře v troubě

Úterý 8. července 2009, Praha–Strašnice

Blíží se půl osmá večerní. Do nezohřívajícího kastrolu vkládám vykostěné kuře a pečeni zasunuji do trouby. Zhruba v tutéž dobu podobným pohybem vjíždí do Staples Centra v L. A. rakev. Schránka na lidské tělo na první pohled nepodobná pekáči. V téhle lesklé nádobě je uložen globální umělec a nad ní teď bude pár desítek minut společně truchlit celý svět.

V mé troubě se zatím peče kuře a shodou nešťastných okolností si vybavuji, že to nebohé kuře najednou vnímám jako kuře vnučky umělce lokálního významu (národního). A taky to, že právě můj otec je interpretem českého pohřebního hitu číslo jedna. Anděl k sobě sice tentokrát zavolal pana Michaela Jacksona někde v Kalifornii, ale věci se opakují. Tam i tady. Zvlášť pak ty poslední věci života, mění se jen osoby a obsazení.

Vložené kuře v elektrické troubě se krátce nadýchlo a já dlouze vydechla. Pieta vstoupila k nám do bytu, pohřeb celosvětového významu běží v televizi. Zlacená rakev

posunovaná vpřed flitrovými rukavičkáři černé pleti a jedenáct tisíc vylosovaných truchlících. Taková je startovní bilance této tryzny.

SLÁVA FARMACII

Bez flitrových rukavic a losování místenek jsem to na vlastní kůži kdysi zažila taky. Můj dědeček František Filipovský, námi milovaná a cizími obdivovaná osoba, prý velký herec – to vše v jednom. Naposledy jsem ho viděla v říjnu roku 1993 v černém futrálu na jevišti. Ne že bych se s ním tenkrát loučila. Loučili se jiní. Byl to jakýsi nepravděpodobný film, jinak ale klasický doják. Přenos, který nikdo nikam nepřenašel. A uvidím ho do smrti a do smrti už to nechci vidět. Namísto americké zpěvačky Mariah Careyové tam tenkrát stál český herec Petr Kostka, namísto zlacené rakve dubová lakovaná truhla, namísto jedenácti tisíc lidí s vylosovanými vstupenkami asi tak jedenáct set smutečních hostů bez lístků, zato na polstrovaných židlích. Žádné „We will miss you

forever“, ale „Vzpomínáme“. Žádná aréna převlečená za katedrálu, ale katedrála sama. Lépe řečeno kaplička, kterou, jak se o ní traduje, postavil národ sobě.

Kytky, proslovy, antidepressiva, to bude asi stejné. Tahle obvyklá pohřební medikace se však za ta léta vyvinula. Já byla na tom národním pohřbu ospalá, neschopná slova i pohybu. Seděla jsem, zírala, pobrekávala ... A hele. Už o pár roků později cvičí nějací Jacksonovi na celosvětovém pohřbu smuteční prostná. Vstávají, objímají se, hovoří, pláčou, zase si sedají. Sláva farmacii! říkám si. Dvacátá minuta celoplanetárně vyslaného smutku. Poznám to snadno. Moje kuře v troubě se hlásí o převalení.

NA BÍLÉ HOŘE I ZA MOŘEM

Odbíhám z kuchyně. Střih. Vybavuje se mi nedávný průvod Prahou. Pamatujete? Kočár tažený koňmi a opulentní smutek. Určitě jste to taky viděli. Hvězdy českého show-businessu v zahraničních černých brýlích, mercedesy, cadil-

laky a nechápavě přihlížející v zaparkovaných tramvajích. Byl to rovněž pohřeb člena velké rodiny – klanu Kočkových. A vsadím se, že ten večer, kdy protnul smuteční průvod Kočkův úhlopříčku naší televize, jsem určitě pekla taky kuře. Můj kulinářský repertoár je totiž dost omezený.

Kočkova rakev pomalu projíždí Prahou, kuře se peče a já zase vidím defilé slunečních brýlí, emoce a jako bonus zastavenou dopravu. Tehdy na Bílé Hoře a teď zase za mořem. Čtyřicátá minuta přenosu. Bratři a sestry Jacksonovi mi připomínají Kočkovy. Víím to docela přesně, přišlo to na mě ve čtyřicáté minutě, protože jsem musela vyndat upečené kuře z trouby. Zavzvonil zvonec.

Kuře jsem upekla, televizi vypnula. Pod nánosem toho všeho lze už jen říct, že umřel člověk, což je vždycky smutné. Umřel, protože to se tak stává.

Ale jinak nakonec všechno dobře dopadlo.

PAVLÍNA WOLFOVÁ